

— Нека Аллахъ даде дълъгъ животъ на моя Господарь, — отговорилъ смирено рибарьтъ, — но моята колиба е на това мѣсто преди да хрумне на Падишаха да си строи тукъ сарай.

— Ще те хвърля въ тъмница, а колибата ще заповѣдамъ да развалятъ! — викналъ ядосано визирьтъ.



— Можешъ, Свѣтли визире, но нашиятъ справедливъ Повелитель ще заповѣда да затворятъ и тебе, като научи, какво си сторилъ.

Уплашилъ се визирьтъ. Попиталъ го, защо той мисли, че султаньтъ ще го накаже.

— Затова, — отговорилъ рибарьтъ, като извадилъ отъ пояса си една кутия, — защото въ тази кутия имамъ тапия, която е подписана отъ кадията въ името на султана, а султанска се дума на две не сторва, нито назадъ взема.

Видѣлъ визирьтъ, че лесно нѣма да излѣзе на глава. И — като мислѣлъ, че рибарьтъ се опира, за да може да продаде по-скъпо коли-

бата си, предложилъ на рибаря сто жълтици.

— Не давамъ и за хилядо бащинията си, — викналъ сърдито рибарьтъ.

— Не гнѣви султаньтъ, човѣче, — рекълъ визирьтъ, — че като му разправа всичко — отиде ти главата.

— Истина е. Само султаньтъ може да ме изгони отъ моя имотъ и да събори колибата ми. Но ако той стори това, азъ всѣка сутринъ ще идвамъ при развалинитѣ и на прага на неговия дворецъ ще оплаквамъ горчивата си участь. А ако вземе главата ми, моята душа всѣка нощъ ще идва съ крилата на вѣтъра да се блѣска въ прозорцитѣ на царевия сарай. Ала азъ знамъ, че Аллахъ е великъ и че Той е сложилъ много добро въ сърдцето на нашия Господарь, и че той никога нѣма да ми стори зло.

— Ти заплашвашъ, нещастнико! — викналъ гнѣвно визирьтъ и заповѣдалъ да го изправятъ веднага на сждъ предъ самия султанъ и да му разправятъ дръзкитѣ думи на рибаря.

— Този човѣкъ има право, — рекълъ султаньтъ, като ги изслушалъ. — Колибата му ще остане предъ моя дворецъ. Но преди зидаритѣ да почнатъ да зидатъ двореца, нека да поправятъ, подзидатъ и разширятъ колибата на моя съседъ.

— Свѣтли Господарю, нѣма ли да бжде неудобно предъ вратата на Вашия дворецъ да стои една рибарска колиба? — обадилъ се великиятъ визиръ.

— Не! — отговорилъ султаньтъ. — Азъ искамъ, когато единъ день моитѣ внуци гледатъ дивния ми сарай, да узнаятъ, колко великъ съмъ билъ, а когато видятъ рибарската колиба до него, да разбератъ, колко съмъ билъ и справедливъ.